

върху този въпросъ. Освѣнь това, негова-та праведна и благочестива душа трѣбва да се е възвълнувала и погнусила отъ въпїющы-тѣ злины на вѣка, понеже още отъ раниж-тж си възраст той е былъ отхраненъ въ набожность, благочестіе, честность и строгж Христїанекж нравственностъ. Не можаше да се измине дълго врѣме, прѣди свѣтъ-та на такъвъ единъ человекъ да не се възбуди и дързостно да провъзгласи на свѣта, когато благопрїятный-тѣ случай се прѣдстави, свои-тѣ убѣжденія и душевны вълненія.

Въ 1393 годиниж Гусъ си свърши науки-тѣ въ Университета и прїе титлж-тж Бакелавръ на Искуства-та, а три години по-сетнѣ той станж Магистръ на Искуства-та. Въ 1398 той се назначи за под-учитель въ Пражскыя Университетъ; въ 1401 избра се Деканъ на Богословскыя Факултетъ и единж годиниж по-послѣ, нѣкоп казвать, се наименовалъ Ректоръ (Управитель) на Университета. Около това врѣме Іеронимъ Пражскый — искрененъ прїятель на Гуса — се завърнжлъ отъ Оксфордъ въ Англїѣж, дѣто той бѣше отишелъ да се учи, и донеслъ съ себе си нѣкои отъ Виклифовы-тѣ списанія, които и показалъ на Гуса. Отъ най-напрѣдъ Гусъ до толкозь ся стрѣнжлъ отъ дързкы-тѣ мнѣнія на Англїйскыя реформаторъ, щото свѣтвалъ прїятеля си Іеронима или да изгори книги-тѣ, или да ги хвърли въ рѣкж-тж Вълтавж; но отъ по-послѣ, слѣдъ като пригледалъ списанія-та по-